

21. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE ÎMPACE CU DUMNEZEU

„Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.“
Romani 5.10

Împăcarea, care trebuie să aibă loc între omul păcătos și Dumnezeu, trebuie să pornească din ambele părți. În loc să nesocotim pe Dumnezeu, ar trebui să ne încredem în El. Și mânia lui Dumnezeu trebuie să se schimbe în har. Cele două drumuri se deosebesc unul de altul. Eu am nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, ca să mă schimb. Dar Dumnezeu nu are nevoie de ajutorul meu. Schimbarea mea este lucrată din afară, dar schimbarea lui Dumnezeu vine din propria Lui natură. Dumnezeu Însuși a planificat, să nu mai fie împotriva mea, ci pentru mine.

Cele mai importante cuvinte sunt: „când eram vrăjmași“. Aceasta a fost starea noastră. Când „am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său“, eram încă dușmanii Săi. Cu alte cuvinte: prima „schimbare“ a pornit de la Dumnezeu, și nu de la noi. Noi eram încă dușmani. Aceasta nu înseamnă, că noi eram conștienți pe calea războiului. Cei mai mulți oameni nu sunt conștienți de starea lor de vrăjmășie față de Dumnezeu.

Vrăjmășia se descoperă mai degrabă în mod subtil sub forma de respingere și indiferență. Biblia o descrie în felul următor: „Gândirea firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună“ (Romani 8.7).

Exact în această stare a dat Dumnezeu pe Hristos, care a luat asupra Sa păcatele noastre, care ațâță mânia lui Dumnezeu. În felul acesta, Dumnezeu a putut să fie îndurător față de noi. Dumnezeu a înlăturat în primul rând obstacolul, care era de neîmpăcat pentru El: vinovăția păcatelor noastre care dezonorau pe Dumnezeu. „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine“ (2 Corinteni 5.19).

Când mesagerii lui Hristos au dus această veste în lume, ei au zis: „Vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu“ (2 Corinteni 5.19). Prin aceasta voiau ei să spună: schimbați-vă atitudinea față de Dumnezeu? Nu, ei voiau să spună: primiți cea dintâi faptă a lui Dumnezeu, care S-a împăcat cu voi în Hristos.

Să privim mai îndeaproape această analogie a împăcării între oameni. Isus a spus: „Așa că, dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului, și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul“ (Matei 5.23-24). Dacă El spune, „împacă-te cu fratele tău“, atunci trebuie observat, că este celălalt frate care trebuie să-și retragă sentința. Fratele este acela, care „are ceva împotriva ta“, tot așa cum Dumnezeu are ceva împotriva noastră. „Împacă-te cu fratele tău“ înseamnă să faci ce este necesar, ca fratele să-și poată retrage sentința.

Dar dacă noi auzim vestea bună a lui Hristos, recunoaștem că Dumnezeu a făcut-o deja de mult: El a luat măsurile necesare, pe care noi nu le-am putut lua, pentru ca El să poată să-și retragă sentința. El L-a trimis pe Hristos, ca să sufere în locul nostru. Împăcarea decisivă a avut loc pe când noi „eram vrăjmași“. Împăcarea din partea noastră este simpla acceptare a ceea ce Dumnezeu a făcut deja demult. Prin aceasta am primit un dar nemărginit de valoros.

22. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE DUCĂ LA DUMNEZEU

„Hristos, de asemenea, a suferit, odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh.“

1 Petru 3.18

„Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos.“

Efesenii 2.13

La urma urmelor, Dumnezeu Însuși este Evanghelia. Evanghelia înseamnă „Veste bună“. Creștinismul nu este în primul rând teologie, ci mesaj. Este asemenea prizonierilor, care pe ascuns aud la radio, că au aterizat aliații și salvarea este numai o chestiune de timp. Păzitorii se miră, de ce toți jubilează.

Ce este însă partea cea mai bună în vestea bună? Ea ne duce la Dumnezeu Însuși. Toate cuvintele Evangheliei duc la El; altfel nu este Evanghelia. Așa, de exemplu, mântuirea nu este o veste bună, dacă ea ne salvează de la iad, și nu pentru Dumnezeu. Iertarea nu este o veste bună, dacă ea ia numai vina, și nu creează drum spre Dumnezeu. Îndreptățirea nu este o veste bună, dacă ea ne face numai acceptabili din punct de vedere legal înaintea lui Dumnezeu, dar nu ne conduce la părtășia cu El. Mântuirea nu este o veste bună, dacă ea ne eliberează numai de legături, dar nu ne duce la Dumnezeu. Faptul că Dumnezeu ne primește ca fii, nu este o veste bună, dacă aceasta ne așează numai în familia Tatălui, dar nu în brațele Sale.

Aceasta este decisiv. Mulți oameni par să primească vestea bună, fără să primească pe Dumnezeu. Numai faptul că vrem să scăpăm de iad, aceasta nu este o dovadă că avem o inimă nouă. Este o dorință absolut naturală, dar nu una supranaturală. Nu trebuie să ai o inimă nouă, ca să-ți dorești să ai parte de o iertare care să-ți aducă o ușurare psihologică, să scapi de mânia lui Dumnezeu sau să ceri de la Dumnezeu să-ți dea lumea. Nu trebuie să fii născut din nou, ca să-ți dorești aceste lucruri. Și demonii doresc aceasta.

Aceste dorințe nu sunt greșite. Ar fi o prostie, să nu-ți dorești aceasta. Dar dovada, că am fost schimbați, constă în aceea, că noi ne dorim aceste lucruri, deoarece ele ne conduc la bucuria în Dumnezeu. Acesta este lucrul cel mai mare, pentru care a murit Hristos. „Hristos, de asemenea, a suferit, odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu“ (1 Petru 3.18).

De ce este aceasta nucleul veștii bune? Pentru că noi am fost creați, ca să vedem slava lui Dumnezeu, s-o savurăm și prin aceasta să avem parte de cea mai mare fericire. Dacă fericirea noastră cea mai mare se bazează pe lucruri mai mici, atunci suntem slujitori ai idolilor și-L dezonorăm pe Dumnezeu. El ne-a creat așa, ca slava Sa să se vadă prin bucuria noastră pentru această slavă. Evanghelia lui Hristos este vestea bună, că Dumnezeu, cu prețul vieții Fiului Său, a făcut tot ce este necesar, ca noi să fim impresionați de ceea ce ne face pentru totdeauna și veșnic fericiți, și aceasta este El Însuși.

Cu mult înainte de a veni Hristos, Dumnezeu a descoperit că El este izvorul bucuriei depline și veșnice. „Îmi vei arăta cărarea vieții; înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse, și desfătări veșnice la dreapta Ta“ (Psalmul 16.11). După aceea a trimis pe Hristos, care trebuia să sufere pentru noi, „ca să ne aducă la Dumnezeu“. Aceasta înseamnă, că El a trimis pe Hristos, ca să ne dea bucuria cea mai mare și mai adâncă, pe care un om o poate avea. Ascultă invitația: întoarceți-vă de la „plăcerile de o clipă ale păcatului“ (Evrei 11.25) și veniți la „bucuriile și desfătărilor veșnice“. Veniți la Hristos!

23. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ-I APARTINEM

„Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Hristos, și voi ați murit în ce privește Legea, ca să fiți ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți; și aceasta, ca să aducem roadă pentru Dumnezeu.“

Romani 7.4

*„Nu știți ... că voi nu sunteți ai voștri?
Căci ați fost cumpărați cu un preț.“*

1 Corinteni 6.19-20

„Luați seama dar la voi înșivă ... Biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu sângele Celui al Său.“

Faptele Apostolilor 20.28

Întrebarea fundamentală, pe care trebuie să ne-o punem, nu este, cine suntem noi, ci ai cui suntem noi. Desigur, mulți gândesc, că ei nu au fost niciodată sclavi. Ei visează la o independență desăvârșită, așa cum o meduză se simte liberă, pentru că este purtată de curentul de apă și nu este lipită de stâncă, așa cum sunt scoicile.

Dar Isus spune oamenilor care gândesc în felul acesta: „«Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.» Ei I-au răspuns: «Noi ... n-am fost niciodată robii nimănui; cum zici Tu: „Veți fi slobozi!”» Isus le-a răspuns: «Adevărat, adevărat, vă spun, că oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului»“ (Ioan 8.32-34).

Biblia spune, că pretinsa autodeterminare a omului căzut este imaginație. În această lume decăzută nu există autonomie. Noi suntem stăpâniți ori de păcat, ori de Dumnezeu. „Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire? ... Căci, atunci când erați robi ai păcatului, erați slobozi față de neprihănire. ... Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu ...“ (Romani 6.16, 20, 22).

De cele mai multe ori putem face ce vrem. Dar noi nu suntem liberi să dorim ceea ce ar trebui să ne dorim. Pentru aceasta avem nevoie de o putere nouă, care se bazează pe mântuirea divină. Această putere este puterea lui Dumnezeu. De aceea Biblia spune: „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă“ (Romani 6.17). Dumnezeu este Acela, care dă oamenilor „pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului; și, venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia“ (2 Timotei 2.25-26).

Prețul de cumpărare pentru această putere este moartea lui Hristos. „Nu știți ... că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul vostru“ (1 Corinteni 6.19-20). Și ce preț a plătit Hristos pentru aceia care se încred în El? El i-a câștigat cu sângele Său.

Acum noi suntem cu adevărat liberi. Nu ca să fim independenți, ci ca să vrem ce este bine. Dacă moartea lui Hristos devine moartea ființei noastre vechi, atunci ni se deschide un drum al vieții cu totul nou. Relația cu Hristos cel viu înlocuiește prescripțiile. Și libertatea de a aduce roadă înlocuiește legătura cu Legea. „Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Hristos, și voi ați murit în ce privește Legea, ca să fiți ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți; și aceasta, ca să aducem roadă pentru Dumnezeu“ (Romani 7.4).

Hristos a suferit și a murit, ca să ne elibereze de Lege și de păcat și ca să-I aparținem. Aici ascultarea încetează să mai fie o povară și devine libertatea aducătoare de roadă. Gândiți-vă, că nu vă mai aparțineți. Cui vreți să aparțineți? Dacă este Hristos, atunci veniți și aparțineți-I.

24. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ NE DEA INTRARE SLOBODĂ ÎN LOCUL PREASFÂNT

*„Prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt.“
Evrei 10.19*

Una din cele mai mari taine ale Vechiului Testament era însemnătatea cortului, care a fost numit și „cortul întâlnirii“ și în care israeliții se închinau lui Dumnezeu. Această taină a fost dezvăluită în Vechiul Testament numai în mod aluziv. Când poporul Israel a ieșit din Egipt și a ajuns la muntele Sinai, Dumnezeu a dat lui Moise indicații precise cum să construiască acest cort mobil al închinării, împreună cu toate părțile lui componente și dotările lui. Cel mai misterios lucru în toate acestea a fost porunca: „Vezi să faci după chipul, care ți s-a arătat pe munte“ (Exod 25.40).

Când după 1400 de ani Hristos a venit pe pământ, a devenit mai clar, că acest „chip“ al vechiului cort al întâlnirii era o „reproducere“ sau „umbra“ lucrurilor cerești. Cortul întâlnirii era o prezentare pământească a realității cerești. Citim astfel în Noul Testament: „Ei (preoții) fac o slujbă, care este chipul și umbra lucrurilor cerești, după poruncile primite de Moise de la Dumnezeu, când avea să facă cortul: «Ia seama», i s-a zis, «să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte»“ (Evrei 8.5).

Deci, toate serviciile divine ale lui Israel din Vechiul Testament indică spre ceva mult mai mare. Așa după cum în cortul întâlnirii era un „Loc Preasfânt“, unde preoții aduceau mereu sângele animalelor jertfite și unde ei se întâlneau cu Dumnezeu, tot așa există în cer un „Loc Preasfânt“ al prezenței lui Dumnezeu, unde Hristos a intrat cu propriul sânge, și anume, nu de mai multe ori, ci o dată pentru totdeauna.

„Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică“ (Evrei 9.11-12).

Aceasta înseamnă, că pentru noi a fost deschis drumul ca împreună cu Hristos să intrăm în Sfânta Sfințelor în prezența lui Dumnezeu. Odinioară numai preoții iudei aveau dreptul să intre în acest „model“ și „umbră“ a acestor locuri. Numai marele preot avea voie o singură dată pe an să intre în Locul Preasfânt, unde i se arăta slava lui Dumnezeu (Evrei 9.7). Există o perdea de despărțire, care împiedeca intrarea în Locul Preasfânt. Biblia relatează, că în momentul când Hristos era în ultimele clipe ale vieții Sale, „perdeaua dinăuntru Templului s-a rupt în două, de sus până jos, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat, mormintele s-au deschis“ (Matei 27.51).

Ce a însemnat aceasta? Biblia ne explică: „Prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt, pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său“ (Evrei 10.19-20). Fără Hristos ar fi trebuit ca sfințenia lui Dumnezeu să fie ecranată față de noi. El ar fi fost dezonorat și noi am fi fost nimiciți. Dar prin Hristos avem acum dreptul să ne apropiem de El și inimile noastre se pot bucura de plinătatea slavei strălucitoare a sfințeniei lui Dumnezeu. El nu va fi dezonorat. Noi nu vom fi nimiciți. Deoarece Hristos ne apără pe deplin, Dumnezeu este onorat și noi stăm cu respect înaintea Lui. De aceea puteți veni fără frică. Dar veniți prin intermediul lui Hristos.

25. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ DEVINĂ PENTRU NOI LOCUL UNDE PUTEM SĂ-L ÎNTÂLNIM PE DUMNEZEU

*„Drept răspuns, Isus le-a zis: «Stricați Templul acesta, și în trei zile Îl voi ridica.»
Iudeii au zis: «Au trebuit patruzeci și șase de ani, ca să se zidească Templul acesta,
și Tu îl vei ridica în trei zile?»
Dar El le vorbea despre Templul trupului Său.»
Ioan 2.19-21*

Omorâți-Mă și Eu voi deveni un loc mondial, unde se poate întâlni Dumnezeu. Așa aș parafraza eu locul din Ioan 2.19-21. Ei gândeau, că Isus Se referă la Templul din Ierusalim: „Stricați Templul acesta, și în trei zile Îl voi ridica.“ Dar El Se referea la trupul Lui.

De ce a stabilit Isus o legătură între Templul iudaic și trupul Său? Deoarece El a venit să înlocuiască Templul, în care Dumnezeu putea fi întâlnit. Odată cu venirea Fiului lui Dumnezeu în chip de Om trebuia ca ritualurile și serviciile divine să fie schimbate radical. Hristos Însuși a devenit adevăratul Miel de Paște, adevăratul Preot și adevăratul Templu. Toate acestea trebuiau să treacă, dar El trebuia să rămână.

Ceea ce a rămas a fost nemărginit de mult mai bun. Isus a vorbit despre Sine Însuși, când a zis: „Aici este Unul mai mare decât Templul“ (Matei 12.6). Uneori Templul devenea Locuința lui Dumnezeu, când slava lui Dumnezeu umplea Locul Preasfânt. Dar Biblia spune despre Hristos: „În El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii“ (Coloseni 2.9). La Isus, prezența lui Dumnezeu nu vine și pleacă. El este Dumnezeu. Acolo unde Îl întâlnim pe El, Îl întâlnim pe Dumnezeu.

Dumnezeu întâmpina poporul în Templu numai prin intermediul unor mijloace nedesăvârșite. Dar acum se spune despre Hristos: „Este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos“ (1 Timotei 2.5). Dacă vrem să-L întâmpinăm pe Dumnezeu în adorare, atunci există numai un loc, unde aceasta poate avea loc: în Isus Hristos. Creștinismul nu are un centru geografic, așa cum are islamismul sau iudaismul.

Când Isus a vorbit unei femei despre curvia ei, ea a schimbat tema discuției și a zis: „Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta; și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii.“ Isus a acceptat această deviere de la tema anterioară. „Femeie ... vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim.“ Aici nu este vorba de geografie. Dar atunci despre ce este vorba? Isus continuă: „Vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr“ (Ioan 4.20-23).

Isus schimbă totul. Nu pe acest munte sau în această cetate, ci în duh și în adevăr. El a venit în lume, ca să sfărâme granițele geografice. Nu mai există Templu. Ierusalim nu mai este centrul. Hristos este centrul. Vrem să-L vedem pe Dumnezeu? Isus spune: „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl“ (Ioan 14.9). Vrem să-L primim pe Dumnezeu? Isus spune: „Cine Mă primește pe Mine, primește pe cel ce M-a trimis pe Mine“ (Matei 10.40). Vrem să ne închinăm în prezența lui Dumnezeu? „Oricine mărturisește pe Fiul are și pe Tatăl“ (1 Ioan 2.23). Vrem să-L onorăm pe Tatăl? Isus spune: „Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimis“ (Ioan 5.23).

Când Hristos a murit și a înviat, vechiul Templu a fost înlocuit prin Hristos, la care are acces orice om de pe pământ. Puteți veni la El, fără să mișcați un mușchi. El este tot așa de aproape, ca și credința.